

dies annus habuerit, tantos mancusas eidem Dei apostolo aecclesiae, nimirum trecentos 797
sexaginta quinque, pro alimoniis pauperum et luminariorum concinnationes emittere.
Quod et fecit, ut tam ipse quamque posteris eius, qui ipso regno tenere videntur,
usque in perpetuo propter eidem regni victoria, beato Petro suis almis suffragiis con-
cedente. Et si vestra excellentia ampliores victorias et honores in ipso habere regno
cupit, instar persolvens¹, per eam amplius quam amplius in perpetuum permaneat
confirmatum, ut ipse Dei apostolus semper per vos in ipso victoriam concedat regno
et in vita aeterna cum sanctis omnibus sine fine vos regnare faciat².

128.

*Alcvinus Aethelhardo archiepiscopo Cantuariensi scribit, ut derelictae ad tempus
10 ecclesiae Cantuariensis poenitentiam agat. Addit de archiepiscopatu Lichfeldensi ita
tollendo, ne tamen Hygeberhtus archiepiscopus Lichfeldensis pallio privetur. 797.*

Codd. (A 1 fol. 127—129) A 1 p. 149—151 n. 107, A 2 fol. 153'—155, H fol. 5'—7, T* fol. 99', in
utroque initium deest et hoc fragmentum cum ep. 41 supra p. 84 sic coniunctum est, ut ambae una esse
epistola videantur. Fragmentum huius epistolae praebet Willelm. Malmesbir. sanctarum — honore, Gesta
15 pontiff. Anglor. I § 11 p. 19^a.*

*Edd. Q 67b, Wilkins Conc. Britanniae I, 159, F 60, Haddan and Stubbs Councils III, 518—520,
J 85. — Migne col. 251.*

SUMMAE DIGNITATIS VIRO ATQUE AECCLESIASTICAE BONITATIS PATRI A'THELHARDO^b
ARCHIEPISCOPO FIDELIS FILIUS ALCHVINUS^c PERPETUE BONITATIS IN CHRISTO SALUTEM.

20 Dulcissima caritatis verba filius noster per vos revertens retulit; simul et amabilia
benignitatis vestre munuscula habuit in manibus. In quibus laetatus te olim condictam
etiam agnovi in memoria habere amicitiam, sicut in viro perfecto veritas semper pro-
bata fulgescit. Unde tuae bonitati gratias ago; ex toto cordis desiderio optans te
longaeva prosperitate populo praeesse christiano et sanctam sedem dignis exaltare
25 honoribus, quam ad tempus propter impios invasores regni² dereliquisti secundum
consilia sacerdotum Christi, ut praefatus mihi referebat puer.

De qua re quid sentirem, tua me veneranda per illum auctoritas interrogare
raturum putavit. Quid mea parvitas aliud habet dicere, nisi sanctorum Christi sacer-
dotum adsentire consilio? Si tamen tantam habent auctoritatem illius suggestionis,
30 ut lupo veniente pastor fugere debeat, quanta est evangelica excellentia, quae mer-
cennarium nominat, non pastorem, qui lupi rabiem timidus aufugit. Forte obiciunt, ^{Cf. Ioh. 10, 12, 13.}
veritate dicente: 'Si persecuti vos fuerint in hac civitate, fugite in aliam'. Discer- ^{Matth. 10, 23.}
nendum tamen est, de cuius temporis fuga vel de qua persecutione^d hoc dictum est,
et de quibus^e iterum ipsa veritas dixisset^f: 'Bonus pastor animam suam dat^g pro ^{Ioh. 10, 11, 12.}
35 ovibus suis, mercennarius autem fugit'. Quod optime in omeliis^h beati Gregorii papae³,
praedicatoris nostri, per te legens intellegere poteris. Tu tibi ipsi conscius es, pro
qua causa reliqueris sedem tuam: si timore mortis aut tormentorum inmanitate autⁱ
idolatriae^k execratione; sicut olim sanctissimus eiusdem sedis pontifex Laurentius⁴
velle legitur, qui tamen apostolica auctoritate castigatus, ab incoepto resipiscit^l consilio⁵.

40 ^{a)} tres sequentes versus omnino erasi sunt.

128. ^{a)} Lemma: Item ad eundem A 1*. ^{b)} Aedelbardo A 1*. ^{c)} Alchinus A 2; Alcuinus A 1*.

^{d)} persecutione A 2. ^{e)} hoc loco incipit epistola in H et T*. ^{f)} dicat A 1*. ^{g)} ponit H, T*, A 1*.

^{h)} omoeliis T*; homeliis A 1*. ⁱ⁾ scilicet pro superscriptum est in A 2. ^{k)} idolatria A 2. ^{l)} resipuit A 1*.

1) Coenulfus enim tantummodo mancusas 125 miserat, ut legimus in eius ad Leonem epistola ap.
45 Will. Malm. l. l. supra p. 187 n. 7. J. 2) propter Eadberhtum Praen, regem Cantuariorum; v. epp. 127
et infra 129. 3) In evang. l. I hom. 14 (Opp. I, 1484—1489). 4) Cantuariensis 604—619.
5) V. Bedae hist. eccl. L. II c. 6.